

Nr 21

Utlåtande med anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående bostadslån till domänverkets fast anställda arbetare.

I en till riksdagen den 4 mars 1955 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 143, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag föreslagit riksdagen att medgiva, att av domänverkets driftsinkomster må under år 1955 disponeras ett belopp av högst 1 000 000 kronor för bostadslån till fast anställda skogsarbetare i enlighet med de grunder, som angivits i propositionen.

I skrivelse den 17 maj 1952 hemställde domänstyrelsen hos Kungl. Maj:t om bemyndigande att med anlitan av domänfondens driftmedel bevilja vid domänverket fast anställda arbetare lån till bostadsförbättring och bösättning. Efter att i ärendet ha inhämtat yttranden från statskontoret, riksräkenskapsverket, bostadsstyrelsen och arbetsmarknadsstyrelsen fann Kungl. Maj:t framställningen icke för det dåvarande föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

I skrivelse den 26 september 1953 upprepade domänstyrelsen sin hemställan, som emellertid efter att ha remitterats till nyssnämnda myndigheter ävensom statens avtalsnämnd icke heller nu föranledde någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Vid 1954 års riksdag väcktes i ärendet motioner i såväl första som andra kammaren (I: 252 och II: 350). Riksdagens jordbruksutskott, till vilket motionerna hänvisades, uttalade vid behandlingen av dem (JoU 46), bland annat, att den i ärendet förebragta utredningen icke var tillräcklig, för att det med säkerhet skulle kunna avgöras, vilka konsekvenser genomförandet av förslaget skulle medföra för de former för tryggande av arbetskraft, som tillämpades sedan lång tid tillbaka. Frågan borde därför bli föremål för närmare utredning. Sålunda borde, bland annat, prövas om garantier förelåg för att kronotorparna genom det nya systemet icke skulle komma i sämre läge. Även i övrigt ansåg utskottet motionärernas förslag behöva ytterligare klarläggas. Sålunda borde undersökas, huruvida icke ett bemyndigande i motionernas syfte skulle komma att innebära, att ståndpunkt fattades i ett principiellt spörsmål som övervägdes inom 1953 års utredning rörande de statliga företagsformerna. Uppmärksamhet borde vidare enligt utskottet ägnas spörsmålet, vilka verkningar den föreslagna verksamheten kunde få för bostadsplaneringen på landsbygden, varjämte avvägningen av medelsanvisningen krävde ytterligare överväganden. Utskottet förklarade sig med hän-

syn till vad sålunda anförts icke berett att taga ställning till den praktiska utformningen av låneverksamheten men ansåg i likhet med motionärerna det vara synnerligen angeläget, att domänverket bereddes möjlighet att i konkurrens med det enskilda storskogsbruket ordna sitt arbetskraftsproblem. Utskottet, som inhämtat, att Kungl. Maj:t hade sin uppmärksamhet riktad på frågan, ansåg det lämpligt, att ifrågavarande spørsmål i första hand övervägdes av Kungl. Maj:t, innan ytterligare åtgärder vidtogs. Därvid förutsatte utskottet, att vid den förnyade prövning, som kunde komma i fråga, de av utskottet anförda synpunkterna skulle komma att beaktas.

I enlighet med utskottets därom gjorda hemställan beslöt riksdagen att genom skrivelse bringa till Kungl. Maj:ts kännedom vad utskottet anført (rskr. 389).

Kungl. Maj:t uppdrog därefter den 30 december 1954 åt domänstyrelsen att, med beaktande av vad som anförts i utskottets nämnda utlåtande, utreda ifrågavarande spørsmål och till Kungl. Maj:t inkomma med det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

I skrivelse den 27 januari 1955, vilken inkommit till jordbruksdepartementet den 8 februari samma år, har domänstyrelsen redovisat det verkställda utredningsuppdraget samt hemställt om bemyndigande att med anlitan av domänfondens driftmedel intill ett belopp av 3 000 000 kronor under år 1955 till arbetare, som erhåller fast anställning vid domänverket, bevilja bostads- och bosättningslån i enlighet med i skrivelsen närmare angivna riktlinjer. Över domänstyrelsens framställning har, efter remiss, yttranden avgivits av statskontoret, riksräkenskapsverket, lantbruksstyrelsen, arbetsmarknadsstyrelsen, bostadsstyrelsen, statens avtalsnämnd, fullmäktige i riksbanken, Svenska skogs- och flottningsarbetareförbundet samt 1948 års kronolägenhetsutredning.

Domänstyrelsens förslag

Ändamålet med de föreslagna bostads- och bosättningslånen är att främja fastare anställningsförhållanden för domänverkets skogsarbetare. I sin den 27 januari 1955 dagtecknade framställning har domänstyrelsen redogjort för verkets behov av dylika arbetare samt uppdragit riktlinjerna för låneverksamheten.

Behovet av arbetskraft. Domänverket beräknas ha ett stadigvarande behov av omkring 6 500 fast anställda arbetare, vilka avses skola fullgöra cirka 60 procent av hela antalet erforderliga dagsverken. För återstående 40 procent bör anlitas annan landsbygdens arbetskraft.

För närvarande beräknas antalet fast anställda arbetare uppgå till 3 700. Av dessa utgör cirka 900 innehavare av kronotorp och omkring 1 600 innehavare av skogsjordbruk. Domänverkets arrendeinkomster av kronotorp och

skogsjordbruk motsvarar endast en mindre del av dess nybyggnads- och underhållskostnader för dessa fastigheter. Skillnaden mellan kostnaderna och intäkterna representerar följaktligen högst betydande indirekta arbetslöner, som per dagsverke räknat givetvis blir större ju färre de dagsverken är, som erhålles från fastigheternas innehavare. Det ligger därför självfallet i verkets intresse, att innehavarna utför så många dagsverken som möjligt i kronoskogarna. Sociala synpunkter talar därjämte för att där så kan ske verkets egna kronotorpare och arrendatorer i första hand beredes arbete. I direktiv till lokalförvaltningarna har domänstyrelsen därför föreskrivit, att förvaltningarna för att trygga revirens behov av arbetskraft först och främst skall söka förmå kronotorparna och arrendatorerna att öka sina arbetsåtaganden utan att därigenom åsidosätta värden av fastigheterna.

Domänstyrelsen anför vidare.

Domänstyrelsen har sålunda i sin planläggning rörande den fasta arbetskraften utgått från att all arbetskraft, som nu är eller kommer att bli fast anställd, i första hand skall utnyttjas. Någon hänsyn har icke tagits till att skogsjordbruk och kronotorp ur verkets synpunkt är dyrbarare än andra bostadsformer för arbetskraften. Med stöd av riksdagens beslut har styrelsen, trots de avsevärda kostnader detta föranleder, räknat med att skogsjordbruket och kronotorpen skall bestå. Vid planläggningen av utbyggandet utav den fasta arbetskraften har därför ej medtagits sådana trakter (revir eller delar av revir), där redan nu det erforderliga arbetskraftsbehovet kan fyllas genom befintliga torp. Därvid har hänsyn tagits icke blott till de torp, som överförts till kronotorp enligt 1943 års författning och utgör arrendelägenheter inom domänverket, utan även till övriga torp, odlingslägenheter och kolonat, som beräknas kunna med hänsyn till sin belägenhet bli bestående för en ej alltför kort tid.

Under hänvisning till vad sålunda anförts framhåller domänstyrelsen, att de föreslagna lånen icke kommer att medföra något intrång i kronotorparnas intressen.

I detta sammanhang understryker domänstyrelsen, att verkets behov av skogsarbetare enligt styrelsens mening är helt oberoende av hur förvaltningen av skogarna inlemmas i statens övriga verksamhet. En eventuell ändring av företagsformen påverkar därför icke behovet av att vid verket anställa yrkeskickliga fasta arbetare eller att erbjuda dessa anställningsvillkor, som är fullt jämförliga med dem, som bjudes av andra arbetsgivare på det skogliga området. Resultatet av övervägandena inom 1953 års utredning rörande de statliga företagsformerna kommer sålunda icke att föregripas genom den nu föreslagna låneverksamheten.

Utformningen av låneverksamheten. Domänstyrelsens förslag innebär, att lån ur domänfondens driftmedel skall kunna beviljas domänverkets fast anställda arbetare dels för förvärv, uppförande eller förbättring av eget hem (*bostadslån*), dels för bosättning eller komplettering av hemmets inredning (*bosättningslån*). Bostadslån må även beviljas för förvärv av tomt.

Med fast anställd arbetare avses enligt förslaget sådan arbetare, som med

domänverket tecknat anställningsavtal, varigenom verket åtagit sig att tillhandahålla arbete visst antal dagar — minst 50 — per anställningsår och arbetaren förbundet sig att utföra detta arbete. Som ytterligare villkor för att erhålla lån föreskrives, att låntagaren skall ha fyllt 21 år samt antingen bo i annan än verket tillhörig fastighet eller avse att med lånemedlens hjälp uppföra eller förvärva eget hem.

Sammanlagt skall enligt förslaget högst 4 000 kronor kunna utlånas till samme arbetare. Härav må högst 2 000 kronor utgå såsom bosättningslån.

Säkerhet för lån skall som regel icke krävas. Om så påfordras, bör det dock åligga låntagare att ställa sådan säkerhet.

Fastighet, för vilkens förvärv, förbättring eller uppförande lån beviljas, skall av låntagaren hållas brandförsäkrad till belopp, som godkännes av vederbörande jägmästare. Även inventarier, som förvärvats med hjälp av bosättningslån, skall brandförsäkras till motsvarande belopp.

Lån skall vara ränte- och amorteringsfritt, så länge låntagaren innehar fast anställning som arbetare vid domänverket och fullgör sina skyldigheter enligt anställningsavtalet. Alltefter storleken av dagsverksskyldigheten skall lånesumman vid slutet av varje anställningsår nedskrivs med visst belopp i enlighet med följande uppställning.

Årligt avskrivningsbelopp vid en åtagen arbetskyldighet av följande antal arbetsdagar per anställningsår

50—99	100—124	125—149	150—174	175—199	200—224	225—249	minst 250
150	200	250	300	350	400	450	500 kr

I det i uppställningen angivna antalet arbetsdagar inräknas ej semester eller annan ledighet från arbetet.

Om av anledning, varöver låntagaren icke råder, under något anställningsår antalet åtagna arbetsdagar icke fullgöres, skall lånet likväl avskrivas med det belopp, som svarar mot nämnda antal. Såsom giltigt förfall skall anses force majeure, vartill räknas bland annat av huvudorganisation anbefalld strejk eller lockout, samt yrkesskada och sjukdom för en tid intill ett år — vid olycksfall utom arbete i domänverkets tjänst dock först efter särskild prövning — samt militärtjänstgöring, som icke är att hänföra till första tjänstgöring. Föreligger icke något dylikt förfall, skall avskrivning icke ske. Lån må icke beviljas till högre belopp än att det kan avskrivas före utgången av det år, under vilket låntagaren uppnår pensionsålder eller av annan anledning kan förmodas lämna sin anställning. Upphör anställningen, innan lånet tillfullo avskrivits, förfaller resterande del av lånet till betalning sex månader efter upphörandet, såvida ej särskild överenskommelse träffas mellan domänverket och låntagaren om avbetalning under viss period från anställningens upphörande. För fullgörandet av sådan överenskommelse skall låntagaren ställa borgen eller annan säkerhet, som domänverket kan godtaga. Därest anställningen upphör på grund av låntagarens dödsfall eller långvariga sjukdom, skall efter särskild prövning resterande del av skulden kunna avskrivas.

Under vissa förutsättningar föreslås domänverket skola få rätt att uppsäga lånet till betalning helt eller delvis, nämligen om låntagaren genom oriktig uppgift föranlett lånets beviljande eller utan giltigt förfall underlåtit att fullgöra sitt arbetsåtagande, försummat att erlægga försäkringsavgift eller eljest åsidosatt för försäkringens giltighet stadgade villkor eller om eljest sådana förhållanden inträffar, att låntagaren med hänsyn till det med lånet avsedda syftet uppenbarligen icke längre bör få tillgodonjuta detsamma. Tidpunkten för återbetalningen skall bestämmas av överjägmästaren.

Slutligen föreslås, att låntagare skall senast två år efter lånets beviljande meddela vederbörande jägmästare på vad sätt lånet utnyttjats samt, på anfordran, styrka att det använts på föreskrivet sätt.

Ansökan om lån skall ställas till överjägmästaren men ingivas till jägmästaren i det revir, vid vilket lånesökanden är anställd. På överjägmästaren skall ankomma att avgöra, om lån skall beviljas ävensom att fastställa lånebeloppet. Beträffande bostadslån bör samråd äga rum med länsbostadsnämnden och lantbruksnämnden. Fråga, varom enighet därvid icke kan nås, skall hänskjutas till domänstyrelsen för avgörande i samråd med bostadsstyrelsen och lantbruksstyrelsen.

Vid avgörandet av låneansökning skall enligt förslaget särskilt beaktas revirets behov av arbetskraft samt lämpligheten av att sökanden erhåller bidrag för att lösa sin bostadsfråga på det sätt, som angives i ansökningen. Vid långivningen skall noggrant tillses, att endast lämpliga arbetare erhåller lån. Sökandes ekonomiska ställning skall icke vara avgörande för möjligheten att få sådant.

Medelsbehovet. Domänstyrelsen väntar, att ett stort antal arbetare, som ämnar taga fast anställning hos domänverket, kommer att omedelbart ansöka om lån, därest dessa utlämnas på ungefär samma villkor, som tillämpas av de större skogsbolagen. Att avbryta långivningen efter endast en kort tid kan enligt styrelsen få mycket besvärliga följder för arbetaranställningen i verket. Låneverksamheten måste därför bedrivas i sådan omfattning, att verket inom några år har i huvudsak kunnat fylla sitt behov av fast arbetskraft. Därefter bör verksamheten endast syfta till att komplettera den fasta skogsarbetarstammen. På grund av vad sålunda anförts hemställer styrelsen, att lån under år 1955 må beviljas intill ett belopp av 3 000 000 kronor.

Yttrandena

Av de myndigheter och organisationer, som yttrat sig över domänstyrelsens förslag, tillstyrker flertalet i princip den föreslagna långivningen eller lämnar densamma utan väsentlig erinran. Helt avstyrkande yttrande har *statskontoret* avgivit. Ämbetsverket framhåller, att det icke funnit anledning att frångå sin tidigare intagna ståndpunkt i frågan, enligt vilken starka betänkligheter av principiell art möter mot den tilltänkta långivning-

en, som skulle komma att utgöra en direkt komplettering av den redan förefintliga långivningen på förevarande område (egnahemslån och statliga bosättningslån). Vidare avstyrker *fullmäktige i riksbanken*, som upptagit endast bosättningslånen till behandling, att det vid sidan av den statliga bosättningslåneverksamhet, som omhänderhas av riksbanken, skulle tillkomma en särskild form av bosättningslån för domänverkets skogsarbetare. Dylåna skulle enligt fullmäktige innebära en förtäckt löneökning för en del av de anställda. Att tillämpa de båda typerna av bosättningslån vid sidan av varandra anser fullmäktige icke kunna ifrågakomma. Om förslaget i den delen bifölles, måste konsekvensen bli, att skogsarbetare, som erhållit bosättningslån från domänverket, icke skulle kunna erhålla vanligt statligt bosättningslån. Om han redan erhållit sistnämnda slags lån, skulle det tillses, att den del av lånet från domänverket, som avsåg bosättning, i första hand skulle användas för återbetalning till riksbanken av det först erhållna lånet.

Riksräkenskapsverket har i yttrande den 27 oktober 1954 framhållit, att det — när det av domäntyrelsen begärda bemyndigandet lämnas — bör förklaras, att lånen skall utbetalas med anlåtande av domänverkets drifts-inkomster, varigenom de kommer att till hela sitt belopp omedelbart avskrivras. En sådan åtgärd är motiverad med hänsyn till att lånen som regel icke skall återbetalas. Om så anses erforderligt för kontrollen och för bevakningen av belopp, som skall återbetalas, kan lånen likväl enligt riksräkenskapsverket upptagas bland domänverkets tillgångar genom att de utbetalade beloppen omförsvis belastas ett lånekonto och gottskrives ett avskrivningskonto.

Beträffande en närmare redogörelse för de olika yttrandena torde utskottet få hänvisa till s. 7—11 i propositionen.

Departementschefen

Departementschefen har anfört följande.

»Såsom framgår av det anförda har domänstyrelsen hemställt om bemyndigande att bevilja fast anställda arbetare bostadslån och bosättningslån. Syftet härmed är, att styrelsen skall beredas bättre möjligheter att trygga sitt behov av stadigvarande arbetskraft.

Den av styrelsen väckta frågan har behandlats redan i tidigare sammanhang. Sålunda anförde riksdagens jordbruksutskott vid 1954 års riksdag (JoU 46), att det var synnerligen angeläget, att domänverket fick möjlighet att i konkurrens med det enskilda storskogsbruket ordna sitt arbetskraftsproblem. Emellertid förelåg enligt utskottet flera omständigheter, som borde närmare undersökas, innan åtgärder av den utav styrelsen angivna innebörden övervägdes. Därvid nämndes särskilt, att garantier borde föreligga för att den ifrågasatta låneverksamheten icke skulle försätta kronotorparna i sämre läge. Vidare borde klarläggas, att verksamheten icke föregrep den

pågående utredningen rörande de statliga företagsformerna liksom även vilka verkningar den kunde få för bostadsplaneringen på landsbygden.

Den utredning, som ligger till grund för domänstyrelsens nu framlagda förslag, ger vid handen att av domänverkets cirka 3 700 fast anställda arbetare omkring 900 utgöres av kronotorpare och i runt tal 1 600 av innehavare utav skogsjordbruk. Emellertid har verket behov av att avsevärt öka sin stam av fast arbetskraft. Systemet med upplåtelse av kronotorp och skogsjordbruk anses icke vara tillfyllest och utgör dessutom en relativt kostsam form för anskaffande av sådan arbetskraft. Vid planläggningen av arbetskraftsförsörjningen för framtiden har styrelsen dock räknat med att detta system skall bestå. För sådana revir eller delar av revir, inom vilka det erforderliga behovet av arbetskraft kan fyllas med anlåtande av nu befintliga torp, odlingslägenheter och kolonat, kommer således den avsedda låneverksamheten att sakna betydelse. Dessa har därför icke medtagits vid planläggningen. Kronotorparnas och skogsjordbrukarnas ställning avses således icke skola röna inverkan av nämnda verksamhet.

Vid nu angivna förhållanden torde hänsyn till innehavarna av kronotorp och skogsjordbruk icke i och för sig böra lägga hinder i vägen för en begränsad låneverksamhet. Ej heller synes sambandet med bostadsbebyggelsen på landsbygden medföra svårigheter, eftersom det enligt förslaget förutsättes, att vid lånens utlämnande samråd skall ske med bostads- och lantbruksnämnderna. Det må härvid för övrigt erinras om att förslaget tillkommit i samverkan med bostadsstyrelsen. Något föregripande av resultatet utav den pågående utredningen om de statliga företagsformerna torde låneverksamheten icke heller innebära.

Med hänsyn till vad sålunda anförts finner jag mig kunna förorda, att styrelsen erhåller möjlighet att liksom de större skogsbolagen trygga sitt behov av fast anställd arbetskraft genom utlämnande av lån för bostadsändamål. Jag vill emellertid därvid understryka vikten av att, såsom styrelsen uttalat, arbetskraftsbehovet i första hand fyllas med anlåtande av kronotorpare, skogsjordbrukare och därmed jämställda.

Beträffande den närmare utformningen av låneverksamheten kan jag icke tillstyrka, att bosättningslån skall kunna beviljas. Endast bostadslån bör alltså få lämnas. Sådant lån bör, såsom domänstyrelsen föreslagit, utgå med högst 4 000 kronor samt löpa utan ränta. Däremot anser jag i motsats till styrelsen, att säkerhet i form av in-teckning regelmässigt skall krävas, dock att Kungl. Maj:t bör äga rätt att medgiva undantag härifrån.

Eftersom lånen skall tjäna till att trygga domänverkets behov av fast anställd arbetskraft, är det angeläget, att arbetsåtagandena blir av sådan omfattning, att det avsedda syftet nås. Ur denna synpunkt torde det föreslagna minimiåtagandet — 50 dagsverken per anställningsår — knappast kunna anses tillräckligt. För min del finner jag mig därför böra föreslå, att ett minimiåtagande av 100 dagsverken per anställningsår skall krävas. Jag utgår vidare ifrån att det årliga antalet dagsverken normalt kommer att ligga högre än angivna minimum.

Mot de föreslagna normerna för avskrivning av lånen har jag ingen annan erinran än vad som följer av vad jag nyss anförde beträffande vilket arbetsåtagande som minst bör fordras. Avskrivning bör alltså ske med 200 kronor årligen vid ett arbetsåtagande av 100—124 dagar per anställningsår upp till 500 kronor vid minst 250 dagar årligen.

I övrigt torde det få ankomma på Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, på domänstyrelsen att meddela närmare bestämmelser angående låneverksamheten.

Vad slutligen angår frågan om låneverksamhetens omfattning, kan jag med hänsyn till nödvändigheten att i nuvarande läge begränsa investeringsverksamheten icke tillstyrka, att medel skall ställas till förfogande i den utsträckning, domänstyrelsen begärt. Därvid bör enligt min mening även beaktas, att en alltför vidsträckt långivning skulle kunna få en ogynnsam inverkan på kronotorparnas och skogsjordbrukarnas arbetsmöjligheter. Detta bör, såsom jag redan förut understrukt, givetvis undvikas. Med hänsyn till det anförda har jag funnit mig böra stanna vid att föreslå, att högst 1 000 000 kronor skall under år 1955 få disponeras för ändamålet. Såsom riksräkenskapsverket framhållit bör därvid anlitas domänverkets driftsinkomster.»

Utskottet

Frågan om bostadslån till domänverkets fast anställda arbetare har behandlats så sent som vid höstsessionen med 1954 års riksdag. Med anledning av två i ämnet väckta motioner (I: 252 och II: 350) fann jordbruksutskottet i sitt av riksdagen godkända utlåtande nr 46 det synnerligen angeläget, att domänverket bereddes möjlighet att i konkurrens med det enskilda storskogsbruket ordna sitt arbetskraftsproblem. Utskottet ansåg emellertid, att den förebragta utredningen borde kompletteras i flera hänseenden, innan åtgärder kunde vidtagas i motionernas syfte. Bland annat borde undersökas om garantier förelåg för att kronotorparna genom det nya systemet icke skulle komma i sämre läge, om ett bemyndigande att disponera medel för ifrågasvarande låneverksamhet icke föregrep den pågående utredningen rörande de statliga företagsformerna och om verksamheten kunde medföra svårigheter för bostadsplaneringen på landsbygden.

Av den nu framlagda utredningen, som verkställdes av domänstyrelsen med beaktande av uttalandena i nämnda utskottsutlåtande, framgår att de i utlåtandet påtalade omständigheterna icke synes lägga hinder i vägen för den föreslagna låneverksamheten. I detta sammanhang har utskottet särskilt tagit fasta på vad i propositionen anförts angående systemet med upplåtelse av kronotorp och skogsjordbruk. Styrelsen har framhållit, att den vid planläggningen av arbetskraftsförsörjningen för framtiden räknat med att detta system skall bestå. För sådana revir eller delar av revir, inom vilka det erforderliga behovet av arbetskraft kan tillgodoses med anlitan av nu

befintliga torp, odlingslägenheter och kolonat, kommer enligt propositionen den avsedda låneverksamheten att sakna betydelse. Kronotorparnas och skogsjordbrukarnas ställning avses således icke skola röna inverkan av nämnda verksamhet.

Vid nu angivna förhållanden och då det synes angeläget att styrelsen erhåller bättre möjligheter att trygga sitt behov av stadigvarande arbetskraft tillstyrker utskottet att låneverksamheten genomföres. Utskottet vill därvid emellertid i likhet med departementschefen understryka vikten av att, såsom styrelsen uttalat, arbetskraftsbehovet i första hand fyllas med anlitande av kronotorpare, skogsjordbrukare och därmed jämställda.

Beträffande den närmare utformningen av låneverksamheten förordar utskottet vad som föreslagits i propositionen.

I fråga om låneverksamhetens omfattning ansluter sig utskottet med instämmande i de av departementschefen därvid framförda synpunkterna till förslaget, att högst 1 000 000 kronor skall under år 1955 få disponeras för ändamålet.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställer utskottet,

att riksdagen må medgiva, att av domänverkets drifts-
inkomster må under år 1955 disponeras ett belopp av högst
1 000 000 kronor för bostadslån till fast anställda skogsarbe-
tare i enlighet med de grunder, som angivits i det föregå-
ende.

Stockholm den 21 april 1955

På jordbruksutskottets vägnar:

L. TJÄLLGREN

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit

från första kammaren: herrar Tjällgren, Lage Svedberg, Jon Jonsson, Bertil Andersson, Sundberg, Bror Nilsson, Johan Persson, Mossberger, Uno Olofsson och Ebbe Ohlsson*; samt

från andra kammaren: herrar Gustafson i Dädesjö*, Jacobson i Vilhelmina*, Pettersson i Dahl*, Ekdahl, Agerberg, Rimås, Jönsson i Gärd's Köpinge, Nilsson i Lönsboda*, Johanson i Västervik och Johansson i Öckerö*.

* Ej närvarande vid justeringen.